

Ambiciós, intel·ligent, cínic, manipulador, estrateg... Aquests són alguns dels qualificatius que més s'escolten als polítics a l'hora de traçar el perfil d'Esteban González Pons, el nou conseller de Relacions Institucionals i Comunicatives de la Generalitat Valenciana, la peça clau de l'anterior Govern del president, Francesc Camps, i el gran sacrificat de la remodelació pactada, a les acaballes d'agost, en el si del Consell per posar fi a les desavinences internes entre les diverses famílies del Partit Popular, això és, entre els seguidors de Camps i els d'Eduardo Zaplana.

Sacrificat per la pau

Esteban González Pons és conscient que ha estat sacrificat. Reconeix, en cercles més íntims, que ha hagut de fer un pas enrere en la seua meteòrica carrera política. Fins i tot, sabem que va pactar amb el seu amic, Francesc Camps, una eixida elegant de la Conselleria de Cultura i Educació per aconseguir així l'ara portaveu del PP al Congrés dels Diputats, Eduardo Zaplana, qui va demanar d'una manera insistent el seu cap. No debades, González Pons ha estat l'ideòleg i l'instigador, juntament amb Juan Cotino –actual conseller d'Agricultura i exdirector general de la Policia–, de tota la campanya interna destinada a segar l'herba a Zaplana, líder totpoderós del PP fins a l'any passat, en benefici de Camps.

En tot cas, què s'ha succeït perquè González Pons, la peça clau del Govern de Camps quan va ser nomenat conseller de Cultura l'any 2003, haja estat ara el gran sacrificat en nom de la pau interna? Un fet ben senzill d'explicar i d'entendre: Zaplana i els seus seguidors no li perdonen la seua estratègia per arraconar-los i minar-los les bases de poder. I focalitzen en ell, més que en Cotino, totes les iras per haver aconseguit el que semblava impossible.

És a dir, sembla que no els ha fet gràcia que el partit que va adorar Zaplana com a líder indiscutible n'elegira un de nou,

amb l'aquiescència de Mariano Rajoy; que el candidat titella que Zaplana havia ungit digitalment perquè li tinguerà controlat el corrallet valencià li eixira capriciós i exigent, i volguera controlar fèrriament la Generalitat –i també el PP valencià–, tal com Zaplana sempre havia fet. I més, en una situació complicada per l'estrepitosa derrota electoral del 14-M, que deixa l'exministre de Treball com un diputat pelat de base i Camps com a Molt Honorable.

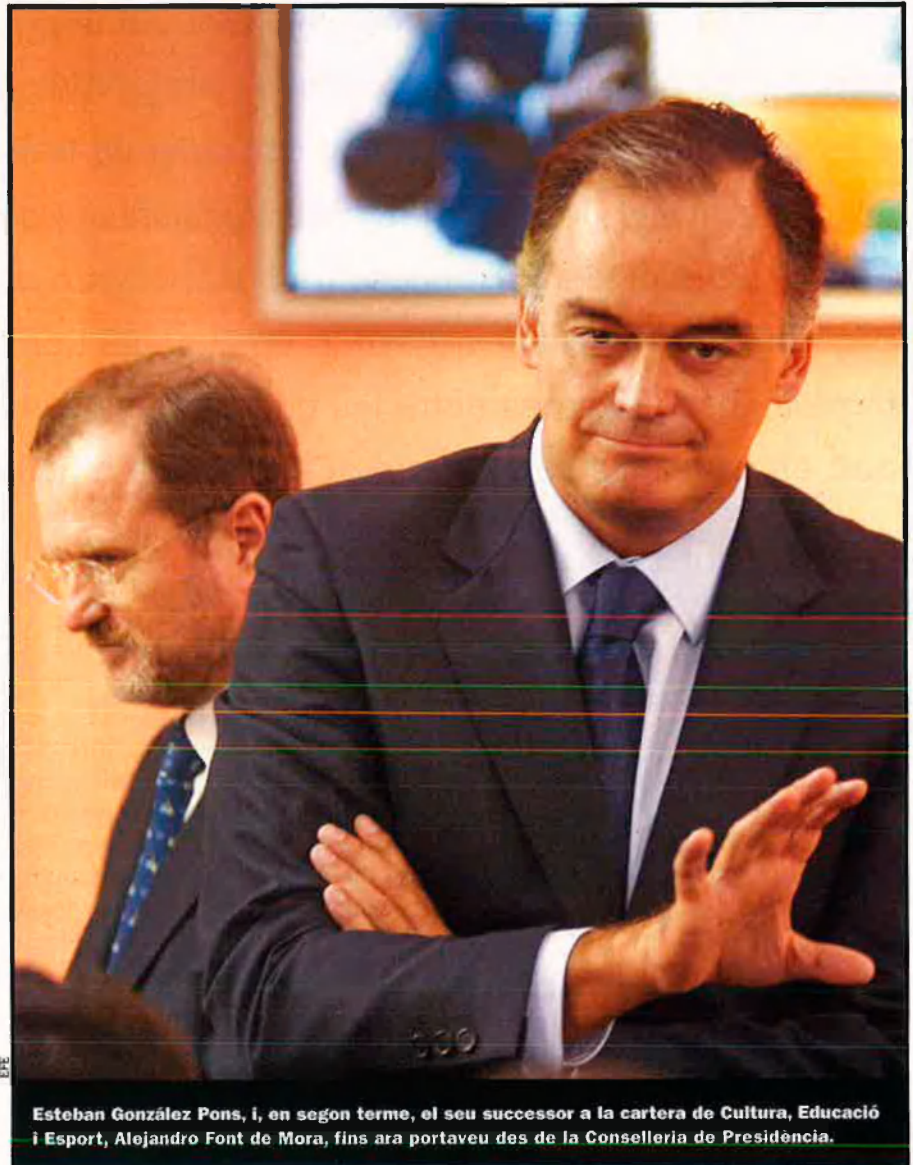
Certament, González Pons ha estat l'agitador de tota aquesta operació i, en conseqüència, el gran sacrificat d'una remodelació del Consell que volia escenificar una pau, agafada encara amb agulles, entre les famílies del PP. I diem sacrificat perquè, com hem indicat, així ho reconeix en privat, tot i que caldria posar-ho, almenys, en qüestió, perquè González Pons es troba on més còmodament podria estar: fent de portaveu del Consell, sent la cara pública del Govern. I així, sempre de cara als mitjans de comunicació, controlant l'estratègia informativa, i, en cap cas, en una Conselleria, la de Cultura i Educació, massa complicada i exigent per les competències que engloba i per la seua gestió. Fins i tot algunes fonts consultades confessen que González Pons, durant aquesta recent crisi del PP valencià, s'ha dedicat a escriure confidencials anònims, distribuïts

per Internet, en els quals filtrava informació als diversos mitjans valencians a fi de desequilibrar la batalla interna a favor del seu protegit, Francesc Camps.

Una mesura, d'una banda, més que versemblant, perquè Pons és un fanàtic de les noves tecnologies i dels videojocs. Només cal anar a l'hemeroteca i llegir totes les promeses d'implantar el *software* lliure Linux o de crear un domini d'Internet sota el nom de Comunitat Valenciana (.cv), per no dir que una de les seues passions seria –o almenys així ho ha confessat– ser crític especialista de videojocs. I, d'una altra, també, perquè González Pons és un assidu als mitjans de comunicació. Durant unes temporades va ser la veu del PP en la tertúlia de polítics que Gemma Nierga dirigeix cada divendres en *La Ventana*, de la Cadena SER, amén de les col·laboracions que publica habitualment a la premsa valenciana, sempre lligada al grup PRISA. Una polèmica més per a la connotació política del grup mediàtic, sobretot si es té en compte que es tracta del PP i de les manies de José María Aznar, que adorna el vessant histriònic i provocador de la seua acció política.

En definitiva, una passió que ara podrà desenvolupar a la Conselleria sense carterera que Camps li ha assignat per mantenir en primera línia de foc el gran sacrificat, el seu amic. Dit açò, cal insistir encara a recordar que el sacrifici li pot resultar, fins i tot, una bicoca. I és que González Pons tindrà un fil encara més directe amb el president de la Generalitat. No en va, Camps confia en González Pons més que en ningú altre, es deixa aconsellar per la seua intuïció i pel seu olfacte. Només cal tenir en compte que fins i tot l'amic sacrificat ha estat qui li va preparar el recent debat de política general que fa dues setmanes es va celebrar a les Corts Valencianes.

Rasputin, liberal i manifasser. El seu perfil polític s'allarga en els temps fins que va deixar la seua vocació acadèmica a la Universitat de València. Deixeble de l'ultra Juan Ferrando Badia, es va doctorar en Dret Constitucional, tot i que una disputa amb el professor el va animar a abandonar les classes i a optar per la primera línia de la política. Era al prin-

Esteban González Pons, i, en segon terme, el seu successor a la cartera de Cultura, Educació i Esport, Alejandro Font de Mora, fins ara portaveu des de la Conselleria de Presidència.

cipi dels noranta. Les tertúlies de l'Hotel Inglés eren un indret d'ebullició política a València i, juntament amb l'amic Francesc Camps, s'hi va deixar caure en més d'una ocasió. El salt definitiu, tanmateix, no es va produir fins a l'any 1993, quan va ser elegit senador per primera vegada.

Amb trenta anys i a la jungla de Madrid, prop dels qui manen. Tota una fita. No va ser, però, fins al 1996 que la llegenda urbana que explica l'actual operació d'assetjament a Zaplana comença a forjar-se a la capital espanyola. Aquell any, Aznar va ser elegit president del Govern espanyol, Juan Cotino era nomenat director general de la Policia, i Gerardo Camps, secretari d'Estat de la Seguretat Social. Més tard, González Pons fou nomenat portaveu del PP al Senat, i

Francesc Camps, vicepresident del Congrés. Mentrestant, a València, Zaplana campava a pler sense que ningú no li fera ombra, ni a la Generalitat ni al PP.

Amb tot, l'actitud pragmàtica i lleugera del cartaginès no agradava al nucli valencià "exiliat" a Madrid, que mantenia una bona unió. Encara és més: aquest nucli compartia més afinitats amb la rival callada de Zaplana, Rita Barberà, que no amb aquell polític que, a les cintes del cas Naserio, reconeixia que volia fer-se ric per comprar-se un Opel Vectra. Aquella amistat, reblida de complicitats polítiques, es va coure a foc lent fins que ara ha tingut l'oportunitat de rematar l'operació.

Mentre Zaplana confiava en el tou Francesc Camps com a *valido servil* al

Francesc Camps confia cegament en Gonzàlez Pons. Tots dos van urdir una estratègia per allunyar-se de la manera de fer política d'Eduardo Zaplana. Juan Cotino, exdirector general de la Policia i exdelegat del Govern al País Valencià, els fa costat en aquesta tàctica renovadora.

capdavant de la Generalitat, aquest li va tornar el favor enverinat, l'any 2003, amb l'elecció de Gerardo Camps, actual conseller d'Economia, i d'Esteban González Pons com a homes de confiança al Consell, reclutant els seus companys de conspiració. Aquella planificació dissenyada a l'exili començava a prendre forma. Els dos, Gerardo Camps més dissimuladament, però González Pons sense manies, van canviar oficialment de vaixell i apostaren a cavall guanyador. I des d'aleshores que l'estratègia per consolidar Camps en la direcció del PP, l'últim bastió de poder que quedava a Zaplana —llevat, per descomptat, de Canal 9—, ha esdevingut una prioritat d'aquest grup.

González Pons, Camps i Cotino aspiren a fer del PP la versió modernitzada de l'antiga Dreta Regional Valenciana, juguen a ser els néts de Villalonga. Amb un regionalisme calculat de cara a Madrid, i més en l'actual conjuntura del Govern socialista, i amb un valencianisme epidèrmic d'ampli espectre, volen deixar la seua empremta per diferenciar-se clarament del pragmatisme desdibuixat de Zaplana. Tanmateix, topen amb un problema: Aznar, de moment, els ha pressionat perquè abandonen la idea.

Més enllà d'això, l'actitud de González Pons, en ser nomenat conseller de Cultura l'any 2003, va respondre fidelment a

aquest projecte polític. Per això, va redactar un decàleg del valencià, certament ambiciós, que actualment és paper mullat. Per això va anar a la seu del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament a mantenir una reunió de treball. Aquesta va ser la primera vegada que un conseller d'Educació, ja siga del PP o del PSOE, visitava la casa de la central sindical nacionalista. La llista seria llarga.

En tot cas, aquella primavera dels gestos i de les idees prompte va deixar pas a una calculada estratègia per mantenir activat el sostre electoral del Partit Popular. Estratègia que, sens dubte, combina gestos com el decàleg del valencià amb ex-

temporaneïtats anticatalanistes de tot peletge.

González Pons juga, cínicament com ningú, amb el conflicte lingüístic i, per extensió, amb el debat polític. No li ha tremolat el pols a l'hora de practicar el doble llenguatge. No debades és un escalador impenitent. Ara ací, demà allà. Primer amb Zaplana, després amb Camps.

El següent exemple resumeix la seua manera d'actuar, que, d'una banda, li ha permès escalar posicions fulgurantment, i, d'una altra, li ha provocat el sacrifici momentani de veure's reclòs en una Conselleria sense cartera. Des que va ser nomenat conseller de Cultura, González Pons va iniciar una lluita interna per carregar-se Consuelo Ciscar, número 2 de la Conselleria i esposa de Rafael Blasco, conseller de Territori i Habitatge. Aquesta lluita aferrissada va acabar amb el cessament final de Ciscar, tot i que, uns mesos abans, González Pons havia manifestat en una entrevista que si Consuelo Ciscar no existira caldria inventar-la.

Com ell mateix va escriure, "la política és així i cadascú té assignat un paper diferent en aquesta foguera d'anhels i de bones intencions". En fi, tota una declaració d'intencions.

González Pons, Camps i Cotino volen deixar la seua empremta per diferenciar-se del pragmatisme desdibuixat de Zaplana

Joan Colomer